

Коринтянка з готелю "Європа"

Вікторія Бура-Чеботарь

Сигара повільно тліла поки світло вуличних ліхтарів освітлювало обличчя молодої дівчини.

Дим наповнював кімнату своїм терпким запахом і витісняв аромати чоловічих і жіночих парфумів, якими ще годину тому було все пройнято. Дівчина цим не переймалася, усе одно незабаром сюди приїдуть заможні нафтові магнати і смак її сигари розтане серед більш вишуканих.

Вона палила повільно. Кожна така мить була на вагу нафти. Вона хотіла її розтягнути якомога довше і насолодитися.

Рідко випадала нагода непомітно заховати сигару в бюст корсета. Туди завжди були звернені чоловічі погляди. Попри те, що коринтянку пани почасти пригощали, вона любила на самоті блаженствувати.

Половина сигари була скурена. Дівчина й надалі вдивлялася у вікно. Їй подобалося залишатися в кімнаті й милуватися виглядом на площу після клієнтів посеред безлічі ароматів й залишків гарно проведеного вечора. Ця особлива атмосфера надихала її на незвичні роздуми. Також була чудова можливість поласувати чимось закордонним і елітним поки ніхто не бачив.

Вікна готелю "Європа" виходили на площу. Дерев'яна ратуша виглядала таємничо на фоні газових ліхтарів, які намагалися освітити своїми крихтними вогниками всю красу Ринку.

Хай там що, але з часом звикаєш до цього. І се коринтянку засмучувало. Вона не хотіла, щоб така містична велич вечірнього Дрогобича перетворювалася в буденність.

У цю пору площа належала тільки їй. Уся площа в таку годину була тільки її. Коли на клаптику землі навколо ратуші, просоченого сіллю, не було ні душі, коринтянка відчувала, що якась ниточка єднає її з містом. Але се було глибоко в душі і лише одна людина була причиною побудови такого зв'язку. Можливо, уся річ у повітрі міста, яке було наповнене крихтними кристаликами солі, які осідали в легенях і непомітно наповнювали душу сумом.

Коринтянка озирнулася в пошуках бокала шампанського. Його тут стало так багато, хоч купайся. Повія не любила свою професію, але раділа, що потрапила сюди, де нафтових магнатів кури не клюють. Її нове життя здавалося сном.

Прихопивши напій, дівчина повернулася до вікна. Відпивши, вона затягнулася й почула шум автомобіля, що наближалася до готелю. Коринтянка визирнула у вікно.

"У Бориславі нафта заливає поля один за одним, а їм би що! Тільки ми, гроші та казино. Та мені що до того? Я лишень виконую свою справу", — міркувала повія і допивала шампанське.

Допивши, повільно скурила сигару й вийшла з номера назустріч магнатам, яких сьогодні буде розважати і задовольняти. Але перед тими кинула останній погляд на

площу, яку червневий місяць не в змозі полонити.

~~~

— Чи не краса?

— Так, краса. — Коринтянка підійшла й обійняла дівчину за талію, а обличчя заховала у коротке каштанове волосся, яке приховувало їдкий запах сигар і дорогої випивки. Воно хвилями спадало на сукенку Труні, яку, здавалося, скупали в парфумах. Хто не знає дівчини, вважає, що так її називають через те, що вдосталь палить, однак від курива її пахощів панам голови в'януть.

Подруга пригорнулася у відповідь і обидві продовжили стояти і споглядати як ратушу огортає ранкова зоря. Прохолодні і сповнені чистоти промені обпікали дівчат.

Зоря поглинула кімнату. Вона щедро залила її своїм сяйвом.

Панувала світанкова тиша. Та, у якій розчиняються всі нічні обов'язки. Та, яка могла зрівнятися з райським спокоєм. Хіба що співу пташок бракує.

Коринтянкам не потрібні слова, щоб відкрити одна одній душу, що трепотить від радості, як метелик крильцями. За них се робили ледь помітні, але відчутні пестощі рук. Вони накривали руками руку іншої, а пальці в сей час в'янок перепліталися між собою, між іншими. Обличчя розквітали в пелюсткових усмішках, що були дзеркальним відображенням сердець і почуттів. А пампулі кожної вагалися — чи заходитися рум'янцем, чи залишатися молочними, як шкіра немовлят.

Коринтянки, що перебували на межах здорового глузду й чужого осуду, сієї ранкової пори уособлювали Дрогобич — такий же грішний, і такий же привабливий.

— Може, вийдемо на балкон? — ледь чутно, щоб не злякати, запитала Труня, не відриваючи погляду від ратуші, крізь яку пробувалися промінчики.

— О, ні. Ти що? — Коринтянка, не розплющуючи очей, вдала, що розсердилася. — Я не хочу, щоб ранкова роса, яка все ще витає в повітрі, цілувала твої руки, чи щоб хтось чужий помітив тебе й вкрав у мене. Краще побудь зі мною ще трішки. У нас мало таких моментів. Хай ці фіранки прикриють тебе від очей заздрісників.

Подруги, усміхаючись і хихотівши, гепнулися на ліжко позаду і продовжили ніжитися.

~~~

— Теклю, ти не повіриш як мені сьогодні доля усміхнулася! — почала Труня захопливо переповідати останні новини вечора.

— І як же тобі доля усміхнулася? — Коринтянка заgravала і затягнулася. Вона вже встигла пожаліти, що не прихопила зі собою накидку на спину, коли виходила на балкон.

— Леле! Мене один нафтовий магнат візьме завтра зі собою на декілька днів у Борислав! Уяви, він сказав, що сам особисто мені, мені, — тут подруга театральнo поклатала руки на груди й зітхнула, — все покаже. Особисто відведе то туди, то туди... Чесно, я й не знаю кудю він мене водитиме, але то й неважливо! Ох, чи не чудовий чоловік? — Коринтянка кивала головою, дивлячись кудись у низ, поки подруга активно жестикулювала і швидко переповідала. — Нарешті я матиму змогу вибитися в люди!

Ми, — тут вона затягнулася, — поїдемо туди приблизно днів на три-чотири. Не більше. Хоча... Але якщо й затримаємося, се на краще. Ти ж без мене не пропадеш?

Повія повернула голову й пильно поглянула на коринтянку, спираючись на поручень балкона. Діаманти на перстнях граційно зблиснули серед п'тьми ночі, як очі в кішки.

— Ти за себе переймайся! — Текля вигукнула й розсміялася, сподіваючись так приховати свій смуток. Дівчина аж ніяк не хотіла відпускати подругу. Щось непокоїло крихітне серце. Від нічного повітря мороз по шкірі. — А що, якщо він тебе вкраде? Вкраде — і відвезе у свій Відень чи ще кудись? Що мені без тебе робити? Ось тоді я точно пропаду! Ти навіть дивитися на мене не схочеш, а будеш попивати елітне шампанське в колі світських дам!

— Текля...

Обидві знайшлися сміхом. Вони розуміли, що такого ніколи не буде, але коли й станеться, так воно і буде. Опісля почали переповідати плітки одна одній, новини і просто гомоніли.

Докуривши свої сигари, вони простояли на балконі готелю хвилин зо п'ять, милуючись нічною ратушею, яку освітлювали ліхтарі площі, і сміхом магнатів, які щойно прибули сп'янілими. Для них вечір був сповнений розкішними жінками, дорогим алкоголем, елітними сигарами та неодмінним виграшем у карти. Якщо дивитися з балкона, що й робили повії, магнати виглядали маленькими і нікчемними.

Двері готелю зачинилися і чоловіки почали підніматися сходами нагору.

Легенький вітерець розвіював локони дівчат і хвилював їхні сукні, прянощі від яких розгулювали вітром.

Перекинувшись між собою усмішками і лише на мить поглянувши у вічі одна одної, коринтянки рушили зустрічати гостей разом з іншими дівчатами.

Небо над ратушею почорніло й затяглося сірістю. Здавалося, що воно вбирає в себе весь сигаретний дим. Вітер посилювався.

~~~

Коринтянка самотньо курила.

Липневого місяця не було видно. Тепер нікому було освітлювати своїм сріблястим сяйвом ратушу і личко дівчини. Його поховав густий і їдкий дим, який вкривав ціле місто й осідав у легенях кожного.

Повія стояла біля вікна зі заплющеними очима. Щоки блищали завдяки кристаликам солі, яких ще не увібрала туга. Здавалося, організм за ці тижні вичерпав всі свої запаси.

Текля розривалася між бажанням відчинити вікно і розчинитися серед смогу чи роками дозволяти сигаретному диму себе вбивати. Вона хотіла те й те водночас.

Дівчина поспішно курила. І щоразу, коли прикладала сигарету до уст, вони тремтіли й ледве не зривалися. Але цього разу вони не витримали. Се був крик душі, який вийшов на поверхню разом із розпачем. Він був ледь чутний та ледь схожий на голосок.

— Краще б тебе той нафтовий магнат зі собою у Відень забрав!

Схлипнувши, Текля загасила сигару об підощву взуття — не було сил продовжувати — і вилетіла з кімнати.

Самотність знову її знайшла серед тисячі закутків вулиць міста.

Коринтянка нап'яла грайливу усмішку й, відчинивши двері вітальні, увійшла всередину. Перед тим не забула напарфумитися.

Чоловіки фест проводили час без повії — розкидалися картами, як людським життям. За столами виднілися клубки диму, а килими з радістю вбирали в себе розлитий випадково алкоголь. Жінки не заважали на шампанське, яке поколихувалося під час їхніх розмов і сміху. Напій, що виливається з бокала, став елементом вбрання. Атмосфера ночі аж ніяк не відповідала атмосфері зовні.

Коринтянка підійшла до чоловіка за столом, який побачив її і покликав до себе, і сіла йому на коліна. За звабливою усмішкою і дзвінким сміхом набирала сил та частина людського єства, яка відповідальна за злість.

До чого приводить байдужість? Байдужість із марнотратством і легковажного зволікання? До невідворотності. До того, що вже аж ніяк не в змозі змінити. Ні ти, ні твоє ім'я, ні твоє багатство.

Поки чоловічі руки пестять карти і суконки повій, десь за десять кілометрів звідси вже як три тижні горять поля, яких затопило чорне золото. Здавалося, це сама природа почала протестувати проти такого легковажного ставлення магнатів. Вона, як і бідолашні робітники, хотіла змін. А можливо це карма. Правда, зовсім інші люди відплачуються за гріхи панства. І фатум нині на стороні панів.

Якщо годинами проводити у товариства нафтових магнатів, ти вже не помічаєш як темна речовина стікає по рухах, не оминає золоті перстені і з насолодою скапує з тьмяних пучків пальців на карти. Кап-кап. Сей звук зливається зі цоканням бокалів шампанського жіноцтва. Кап-кап. І не лишень карти заплямовані. Повії зі своїми файними суконками також очорнили руки магнатів. Як і все, до чого вони торкаються. Навіть на вугілля повії приємніше дивитися, аніж на панство.

Дим чорного золота ще тривалий час витав над навколишніми містами, але найдовше — над серцем коринтянки. Вона обіцяла собі, що ніколи не забуде цього смогу, який символізував утрату подруги, але про що може йти мова, якщо вона вже не пам'ятала запаху її сигаретних локонів?

Матінко! Тепер ще й карти на столі почали вбирати в себе іскри шампанського. Коринтянка ледь помітно усміхнулася, а тоді потяглася за наступним бокалом і зустрілася поглядом із чоловіком.

— Поїдеш зі мною в Борислав на три-чотири дні? — Він глибокого голосу жінка здригнулася, а чоловік почав теплою рукою проводити по її спині. Не зумівши відвести очей від чорних зіниць магната, коринтянка випила одним духом келих шампанського і дзвінко поставила на стіл, де щойно були мокрі карти.

©Бура Вікторія [серпень-вересень 2022]